

PETRA SPARK

ASTARTE

THRILLER
Letterdelta

ASTARTE

Petra Spark

Uitgeverij Letterdelta Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, oktober 2021

Heruitgave, juni 2025

© 2021 Petra Spark

Auteur: Petra Spark

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp: Fabrice Coppens

Grafische vormgeving: uitgeverij Letterdelta

Uitgeverij: Letterdelta

isbn: 978-90-835568-5-7

PROLOOG

Vilvoorde, Vlaams-Brabant, 1998

Het beloofde een snikhete zomer te worden. Het kwik steeg in de maand juni bijna dagelijks tot dertig graden, en de nachten brachten weinig tot geen verkoeling. Er gebeurde dan ook niet veel die laatste zaterdag van de maand. De winkelstraten waren leeg, de meeste bewoners verkozen de koelte binnenshuis boven winkels zonder airco. Slagerijen waren door het barbecuevlees heen en in veel warenhuizen was geen liter roomijs meer te verkrijgen. Pas tegen eind augustus zou de temperatuur aanzienlijk dalen.

Dat meldde de radiopresentator vlak voordat Natalie de motor van haar Fiat Seicento afzette en uitstapte. Er stond een warme, hete wind die de hitte voor even draaglijk maakte. De bries duwde Natalie zachtjes de juiste kant op, van het parkeerterrein onder de brug richting Zeekanaal Brussel-Schelde. De zon glinsterde op het water. Met elke stap die ze zette kwam ze dichterbij de buurt van Brasserie Canal. Ze snakten naar een verfrissend drankje terwijl ze het politiebureau passeerde. Om de hoek draaide ze naar links, in de richting van de elegante terrasparasols van de brasserie.

Ze liep langs het kanaal. Het bracht verkoeling, maar het donkere, ondoorgroendelijke water gaf haar ook een gevoel van naderend onheil. En hoewel de zon scheen, voelde ze zich plots niet meer op haar gemak. Misschien gold dat ook voor Diane en Arnaud, want toen Natalie zich bij hen voegde aan hun tafeltje op het terras van de brasserie, was de spanning te snijden. Haar broer en zus staarden voor zich uit en zaten doodstil, alsof ze even waren gestopt met ademen. Terwijl de obers lachende, tevreden klanten bedienden wier stemmen een monotoon geroezemoes vormden, stond er in de ogen van Diane en Arnaud maar één ding te lezen: opluchting. Omdat ze eindelijk was gearriveerd? Omdat ze nu niet langer meer over koetjes en kalfjes hoefden te praten en doen alsof ze elkaar aardig vonden?

Hoe groter de opluchting in hun ogen werd, des te meer kreeg ze het gevoel dat ze iets verkeerd had gegeten. Dat er iets op haar maag

lag en dat het nog een hele tijd zou duren voor ze van dit ongemakkelijke gevoel zou zijn verlost.

In de verte vloog een opgeschrikte kraai weg in de richting van de zon.

‘Sorry. Ik ben te laat,’ zei ze.

‘Net zoals gisteren,’ zei Diane.

‘Niets nieuws onder de zon, Diane!’ Het leek of Arnaud probeerde de ongemakkelijke sfeer die er tussen hem en Diane had gehangen weg te moffelen achter iets wat op een grapje moest lijken.

‘Doe niet alsof jullie plots de beste vrienden zijn, alsjeblieft. Niet nu, Arnaud.’

Vermoeid wreef Natalie over haar voorhoofd. ‘Sorry, ik heb niet goed geslapen. De crematie speelde nog door mijn hoofd en dan die verschrikkelijke hitte ...’

‘Ga zitten. Hier onder de parasol is het lekker koel,’ zei Diane terwijl ze haar stoel een beetje opzij schoof om plaats te maken voor haar zus.

‘Misschien moeten we dit gewoon op een ander moment doen. De crematie was pas gisteren ...’

‘We hebben het al lang genoeg uitgesteld, Arnaud,’ zei Natalie.

‘Blij dat jij diegene bent die hem erop wijst,’ zei Diane.

Arnaud opende zijn mond om een ongetwijfeld venijnige opmerking te maken, maar hij hield zich in toen de ober Natalies bestelling kwam opnemen. Ze vroeg om een cola. Terwijl Diane en Arnaud nog iets bestelden, beseftte ze dat er in al die jaren niets was veranderd. Als kind hadden Diane en Arnaud elkaar steeds in de haren gezeten. Wilde Diane in een boom klimmen, dan kwam Arnaud aanrennen om haar te vertellen dat die boom zijn denkbeeldige boomhut was en dat ze maar beter iets anders kon gaan doen. Wanneer Arnaud vrienden uitnodigde en ze luide muziek draaiden, klaagde Diane steen en been dat hij haar opzettelijk hinderde bij het studeren.

Zo was het altijd geweest en zo zou het waarschijnlijk altijd zijn.

Een wolk schoof voor de zon. In de verte ging de Europabrug omhoog. De wagens die normaal gezien met veel te hoge snelheid over de brug raasden, waren tot stilstand gedwongen voor de neergelaten slagbomen. Traag kwam een industrieschip aanvaren. Er stond geen zuchtje wind. Het grasveld bij de appartementsblokken verderop was verkleurd van groen naar geel.

De ober had de bestelling van Arnaud en Diane genoteerd en liep langs Natalie. Er hing een vreemde geur om hem heen, als van vochtig, rottend vlees dat te lang in de zon had gelegen. Het enige geluid was dat van Diances vingernagels die tegen haar lege wijnglas tikten.

‘Is het daarvoor niet wat vroeg op de dag?’ vroeg Natalie aan haar zus. ‘En je moet straks nog helemaal terugrijden.’

‘Tegen de tijd dat we hier vertrekken, is de alcohol vast al uit mijn bloed verdwenen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg Arnaud scherp.

Diane haalde haar schouders op en glimlachte verleidelijk naar de ober die haar een glas witte wijn bracht. ‘Ik denk dat jij heel goed weet wat ik daarmee bedoel.’

Een scherp geluid weerklonk toen Arnaud overeind sprong en zijn metalen tuinstoel wild over het stenen terras schoof. Zweet gutste van hem af. Even leek hij zijn zelfbeheersing te verliezen. Zijn lijf was voor de ogen wat een symfonie is voor het gehoor. Elke spier was een strakke vioolsnaar. Zijn kiezen knarsten als stenen over een metalen rasp.

Natalies hart bonsde alsof ze veel te snel had gelopen.

Zonder nog iets te zeggen draaide Arnaud zich om en liep weg in de richting van de brasserie. De zwarte, granietkleurige terrasparasols wierpen een schaduw over hem toen hij eronderdoor liep.

‘Hoeveel glazen heb je al op?’ vroeg Natalie.

Diane stak speels twee vingers in de lucht.

‘En hij?’

‘Een biertje, maar nadien is hij overgeschakeld op water. De flauwerik.’

‘Het is heet, Diane. Denk je dat het een goed idee is om vandaag in de drank te vluchten?’

‘Had je dan liever dat ik het gisteren had gedaan? Tijdens de koffietafel, vlak na de crematie? Toen heb ik enkel koffie gedronken.’

‘Ik wil gewoon dat alles achter de rug is. Dat we alles rustig kunnen afhandelen.’

‘En dat we het eens worden.’

‘Dat we het eens worden, klopt. En ik vrees dat alcohol weleens roet in het eten zou kunnen gooien.’

‘Geen nood, ik gedraag me wel, zusje.’

Diane wreef sussend over Natalies hand, die op het tafeltje lag.
‘En jaag hem niet op stang. Dit hoeft niet langer te duren dan noodzakelijk is,’ zei Natalie.

Diane antwoordde niet.

Even later kwam Arnaud opnieuw naar hen toe. Zijn schouders hingen naar beneden, alsof er een zak meel over hing.

‘We hebben nog niet eens gekust. Is dat niet wat normale families doen als ze elkaar begroeten? Een kus geven?’

Hij greep Natalie bij de schouder.

En ook al was het bloedheet, toch gingen de haartjes op haar armen omhoog staan. Ze herkende de greep waarin hij haar hield. De kreetengreep. Dezelfde greep waarin hij haar als kind zo lang onder water hield dat ze vreesde dat ze zou verdrinken in zee. Ze probeerde de gedachte weg te duwen. Moeilijker dan het leek.

Hij haalde zijn hand weg en kuste haar op de wang.

Haar schouder stond in lichtervlaai. Zijn vingers hadden zich iets te diep in haar licht verbrande huid geboord.

‘Ik denk dat je haar pijn hebt gedaan, broer,’ zei Diane.

Natalies lip trilde, het kostte haar moeite om de traumatische herinnering te verdringen. Ze vroeg zich af wat er zou zijn gebeurd mocht Diane haar toen niet te hulp zijn geschoten. Misschien was ze dan wel verdrongen.

‘Het gaat wel, ik dacht gewoon even aan gisteren, goed? Het was allemaal wat veel de afgelopen dagen,’ wuifde Natalie Diances opmerking weg. Ze zocht een zakdoek in haar handtas en snoot haar neus.

‘Ga je opnieuw zitten, Arnaud? Dan kunnen we dit afhandelen,’ zei Diane.

Arnaud bewoog niet. Althans niet meteen. Hij maakte een draaibeweging met zijn hoofd om de spieren in zijn nek los te maken. Toen ging hij zitten. Ongeïnteresseerd hing hij achterover in zijn terrasstoel.

‘Dit zijn de laatste facturen. Van de koffietafel en de begrafenisondernemer,’ zei Diane terwijl ze twee enveloppes uit haar handtas haalde.

Natalie nam ze in haar handen en maakte ze open.

‘Serieus?’ vroeg Arnaud. ‘Maakt het je echt wat uit hoe hoog die facturen zijn? Meid, we hebben een paar dagen geleden vernomen

dat we een kasteel hebben geërfd. Ik denk dat we onszelf nu wel miljonair mogen noemen. Jij drinkt een wijntje, maar we kunnen beter champagne bestellen.'

Diane hield haar adem in.

'Mama is nog niet koud en jij denkt alweer aan drank en aan geld,' siste Natalie hem toe.

'Komaan, Nat. Dat is niet eerlijk,' zei Diane.

'Reken maar dat het niet eerlijk is,' zei Arnaud. 'Misschien moeten we maar eens ter zake komen.'

'Ik vind dat we dat kasteel niet zelf kunnen verkopen. Laat ons in zee gaan met een makelaarskantoor dat gespecialiseerd is in dit soort gebouwen,' zei Diane.

'Kastelen, bedoel je.'

'Kastelen, dure villa's, gebouwen met een prijskaartje. Die verkooplui slagen er vast in om er de beste prijs uit te halen.'

'Jullie zien alleen maar dollartekens. Zijn jullie vergeten dat er een brand heeft gewoed? Dat een groot deel van de vleugel is vernield?' vroeg Natalie.

Arnaud haalde zijn schouders op. 'Diane heeft gelijk. Die vastgoedmakelaars weten er vast een pikant verhaal bij te vertellen dat de waarde van het kasteel verhoogt. En wat is het alternatief? Ga jij elke keer verlof nemen om potentiële kopers een rondleiding te geven in ons kasteel? Klinkt trouwens wel cool, hè, ons kasteel ...?' grinnikte hij. 'Een mens zou er bijna spijt van krijgen om het te verkopen.'

'Toch niet,' zei Diane.

'Toch wel,' zei Natalie.

Twee paar verbaasde ogen starden haar aan.

Sneller dan ze ooit had gesproken spuwde ze het eruit: 'Ik wil het kasteel niet verkopen.'

Ze wist niet of het angstzweet was of dat het kwam door de extreme hitte, maar ze voelde een zweetdruppel die langs haar nek via haar ruggengraat naar beneden sijpelde. Dit overleefde ze niet. Onmogelijk dat ze haar zouden toestaan haar zin door te drijven. Diane niet en Arnaud zeker niet. Zijn hand was toen plots uit het water gekomen. Ze had die naar zich toe zien komen. Hij had haar onder water geduwd omdat ze haar groene zandschepje niet wilde afgeven toen hij een zandkasteel wilde bouwen.

‘Waarom niet?’ vroeg Arnaud.

‘Is dit een grap, Natalie? Het is hier wel veertig graden op dit verdomde terras, het is niet het juiste moment om fratsen uit te halen.’

‘Wie van jullie wist dat mama en papa een kasteel bezaten?’ vroeg ze.

‘Niemand. Dat was toch duidelijk toen we bij de notaris waren? Iedereen viel van zijn stoel,’ zei Arnaud.

‘Ik wil het niet verkopen,’ zei Natalie.

‘Wat wil je dan doen?’

Ze haalde haar schouders op. ‘De erfenis is groot genoeg. We hebben het geld, dat we zouden krijgen door de verkoop van het kasteel, niet nodig,’ zei Natalie. ‘We hebben genoeg.’

‘Geld kan je nooit genoeg hebben, schat. Serieus ... En wat denk je dan aan te vangen met dat kasteel? Als wij eigenaar zijn en het niet verkopen moeten we straks vast belastingen, heffingen en weet-ik-veel-wat betalen!’ zei Diane.

‘Ga je het zelf kopen? Want dan zal je met heel wat poen over de brug mogen komen, zus,’ zei Arnaud.

‘Mama wilde het niet,’ fluisterde Natalie.

‘Wat zei je daar?’ vroeg Arnaud, hoewel hij duidelijk moest hebben verstaan wat ze had gezegd.

‘Het was haar laatste wens.’

‘Wat bedoel je?’ vroeg Arnaud.

Eerder verbouwereerd dan verbaasd verplaatste hij zijn blik van Natalie naar Diane. Zijn ogen vroegen haar: wist jij hier verdomme iets van?

Dianes mondhoeken krulden onwetend naar beneden.

‘Wat heeft mama dan gezegd?’ vroeg ze.

‘Dat ze niet wilde dat het kasteel werd verkocht.’

‘Ik dacht dat je niet wist dat er een kasteel op ons lag te wachten,’ zei Arnaud.

‘Wist ik ook niet.’

‘Is alles goed met je, Nat?’ vroeg Diane. Ze keek Arnaud bezorgd aan.

‘Jullie hoeven me niet als een gewond vogeltje te behandelen. Ik weet dat ik de jongste ben en dat ik tijdens de crematie veel heb gehuild. Maar ik weet ook dat mama moegestreden was. Ook al werd ze

maar zevenenzestig, die kanker had lang genoeg aan haar gevreten. Dus als jullie denken dat ik dingen verzin omdat ik in een of andere shock verkeer en niet kan aanvaarden dat ze er niet meer is, vergeet het maar. Mama heeft me op haar sterfbed verteld dat er iets op ons lag te wachten. Iets groots.'

'Waarom heeft ze dat alleen aan jou verteld?' vroeg Arnaud.

'Maakt dat wat uit?' vroeg Diane. 'Aan het einde van haar leven zat mama zo onder de morfine dat ze niet meer helder kon denken. Toen ik haar de laatste keer zag, kon ze niet eens meer behoorlijk spreken.' Moeiteloos dook het beeld weer op in haar hoofd. Haar moeders lijden stond op haar netvlies gebrand, vormde telkens de achtergrond wanneer ze met haar ogen knipperde.

'Pancreaskanker. De ergste soort,' mijmerde Natalie.

'En wat zei ze dan precies tegen jou?' vroeg Arnaud.

'Toen ik mama de laatste keer zag was ze nog bij zinnen. Waarom ze dit enkel aan mij vertelde, weet ik niet. Maar ze deed het wel. Ze vertelde me dat het huis waarin ik ben geboren op mij lag te wachten. Op mij en op jullie. *Het is een heel erg groot huis, Natalie*, zei ze. Toen begon ze zo erg te lachen dat het eng werd. Ze kreeg geen adem meer en haar vingers klauwden in het laken. Ik zette haar iets meer rechtop in bed en gaf haar wat water te drinken. Ze vertelde dat de notaris alles wel uit de doeken zou doen. En toen ik haar antwoordde dat ze daar niet aan moest denken, dat dat voor later was en dat ze zich moest concentreren op haar genezing ...'

'Heb je dat echt tegen haar gezegd? Heb je gesproken over genezen? In de terminale fase waarin ze zat?'

Vol ongeloof keek Arnaud haar aan.

'Laat haar uitspreken,' zei Diane.

'Mama antwoordde dat ze zich daar wel degelijk zorgen om maakte. Dat ze onder geen beding wilde dat het huis werd verkocht. Nog in geen honderd jaar. Het zal altijd mijn kasteeltje blijven. Dat is wat ze zei. Ik dacht dat ze dat symbolisch bedoelde. En ook al was ze aan het einde van haar krachten, toch slaagde ze erin om mijn pols vast te grijpen en me te dwingen haar aan te kijken. Ze zei: *Ik wenste dat ik kon zeggen: over mijn lijk dat het ooit wordt verkocht, maar dat zal vast niet meer zo lang duren, kind, dus daar heb ik helemaal niets aan. Wat moeten we er dan mee?*' vroeg ik. Mam staarde in de verte en zei:

Het heeft er ooit gebrand, kind. Sindsdien heersen er geesten die je niet wilt opwekken. Ik moest lachen om haar dramatische uitdrukking en probeerde het onderwerp los te laten toen ik zag dat het haar meesleurde naar een verleden dat haar niet zo gunstig gezind was. Maar toen glimlachte ze en zei: *Huyenhoven gaf me Diane, anderhalf jaar later Arnaud en vlak nadat jij bent geboren ontstond de brand.*'

Arnaud, Natalie en Diane zagen er alle drie nog slechter uit dan bij de begrafenis het geval was.

'Herinner jij je iets van dat kasteel?' vroeg Arnaud aan Diane. 'Natalie was pas geboren. Dus ik was anderhalf en jij bijna drie.'

'Dus misschien was het toch helemaal geen droom,' zei Diane.

'Wat bedoel je?' vroeg Arnaud.

In één van mijn vroegste herinneringen liep ik als kind door een enorme tuin. Het was zo'n tuin zoals je ze weleens ziet in films, met grote standbeelden en haagjes en rozenperken. Het was feest want ik was mooi gekleed en ik herinner me dat ik rende en dat er iemand achter mij aanliep. Het was mama die mij uiteindelijk te pakken kreeg en me aanmaande dat ik niet moest weglopen. Ze zei dat de gasten snel zouden komen en dat ik mijn jurk niet mocht vuilmaken. Dat is één van mijn eerste herinneringen. Ik was nogal aangedaan door haar reactie. Ze was al een hele tijd naar mij op zoek en ik vond het heerlijk dat ze mij niet kon vinden. En toen ze me eindelijk vond, glinsterde er een traan op haar wang. Ze was boos op me, maar ik denk dat ze ook opgelucht was dat alles in orde was met me.'

'Was je in de tuin van dat kasteel?' vroeg Natalie.

Diane haalde haar schouders op en nipte aan haar glas wijn. 'Geen idee. Later dacht ik dat ik het me had ingebeeld. Misschien komen er nog herinneringen boven wanneer ik de binnenkant van het kasteel zie, maar de buitenkant zegt me in elk geval niks.'

'Waarom hebben ze ons daar nooit wat over verteld?' vroeg Arnaud.

Natalie keek naar haar colaglas, toen keek ze naar Diane. Het volgende moment zag ze dat Arnauds gezicht helemaal verwrongen was en de kleur van een kreeft had aangenomen.

Tik tak.

Hij leek een tikkende tijdbom, waarvan het mechanisme was geactiveerd doordat hij niet op de hoogte was van iets wat blijkbaar een familiegeheim was.

‘Het lijkt alsof ze er een grote spons over wilden halen,’ antwoordde Diane. ‘Alsof ze het bestaan van het kasteel wilden uitvegen. Weet je dat papa me ooit heeft gezegd dat ik een levendige fantasie heb? Dat was toen ik hem vroeg waar we waren, op welk landgoed we een feestje hielden toen mama zo lang naar me had gezocht.’

‘We kunnen het kasteel niet verkopen. Dat zou gewoon niet goed aanvoelen,’ zei Natalie. ‘Ik heb het haar beloofd.’

‘Ik niet,’ zei Arnaud. ‘Ik zou het trouwens uit haar hoofd hebben gepraat in plaats van een belofte te maken die ik niet kan waarmaken.’ Natalie blokkeerde.

‘Maar ze kan die belofte wel waarmaken. Eén van ons hoeft maar gekant te zijn tegen een verkoop en de deal gaat niet door,’ zei Diane. Het idee dat haar broer zou worden gedwarsboomd, leek haar meer te bevallen dan het idee dat ze een paar extra miljoenen zou erven door de verkoop van een kasteel.

‘We hebben toch genoeg? We hebben de appartementen geërfd, we houden elk zo’n tweehonderdduizend euro over na aftrek van belastingen en erfrecht. Waarom zouden we iets doen wat mama niet wilde?’ zei Natalie.

‘Omdat het te gek voor woorden is!’ zei Arnaud. ‘Noch ik, noch Diane hebben mama aan het einde nog kunnen spreken, omdat ze dat niet meer kon.’

‘Maar ze probeerde mij wel iets duidelijk te maken, denk ik. Ze gebaarde dat ze pen en papier wilde maar uiteindelijk bleek schrijven ook niet meer te lukken,’ zei Diane.

‘Ze was niet goed bij haar hoofd meer. Ze was doodziek,’ zei Arnaud.

‘Ze wilde het niet. Ze wilde het kasteel niet verkopen en ik heb haar beloofd dat ik het niet zou doen,’ zei Natalie.

‘Maar waarom wilde ze dat dan niet?’ drong Arnaud aan.

Er viel een ijzige stilte.

1

Kate

Vilvoorde, Vlaams-Brabant, 2020

Het pistool verscheen tersluiks om de hoek. Jimmy zag het langs de rand van de betonnen muur glijden. Een twintig centimeter lang speelgoedpistool met geluid. Het favoriete speeltje van zijn vijfjarige zoon. Vijfentwintig euro bij Dreamland.

Hij struikelde toen hij langs de bouwvallige schuur rende. In het gras lagen oude balken en bouwafval. Zijn linker knie raakte bijna de scherpe punt van een verroeste spijker die uit een vermolmd houten plank stak. Alleen zijn snelle reflex voorkwam een val.

Wat zijn enige zoon betrof had hij gelukkig het gevaar gezien. Beelden flitsten als veelkleurig vuurwerk door zijn hoofd: een bloedrode vlek op Williams jeansbroek ter hoogte van de knie. Tranen die langs zijn gezichtje stroomden. Door de vroege ochtendzon baadde de roestige spijker in een blauwig licht. Het leek onrealistisch, maar de spijker gloeide bijna.

En toen kwam William aanrennen, hij had enkel oog voor zijn pistool dat nepschoten afvuurde.

William ging op in zijn spel. Hij zag zijn geweer. Hij zag zijn vader, die hij moest zien neer te schieten. Verder zag hij niets.

‘William! Daar blijven!’

Zijn oranje-gele sneakertjes renden recht op de houten plank met de spijker af. Zijn linkervoet stond er al bovenop. Zijn rechterschoen belandde midden op de verroeste spijkerpunt. Er klonk een luide schreeuw en hij viel op de grond.

Jimmy liep naar hem toe. De plank leek vastgelijmd aan Williams schoen, de spijker zat in zijn sneaker. Hij schreeuwde van de pijn.

Snel trok Jimmy de plank weg en tilde zijn zoon van de grond. Met de jongen in zijn armen zette hij het op een lopen. Langs de verwilderde sierhagen. Onder de met klimop overwoekerde brug. Naast de metershoge bomen.

‘Kate! Kate!’ riep hij terwijl hij de stenen trappen opliep die hem het kasteel binnenleidden. Hij stormde de vestibule in en draaide meteen naar links, de ridderzaal binnen.

Bijna struikelde hij over de knuffelberen en een speelgoedtrein die rondslingerden op het maffe vloerkleed. Hij legde William neer op hun oude IKEA-zitbank, één van de weinige meubels die ze naar het kasteel hadden verhuisd tijdens de verbouwingen.

William greep huilend naar zijn voet.

‘Niet aanraken, jongen. We gaan je verzorgen. Alles komt goed,’ zei Jimmy haastig. ‘Kate! Kate!’ riep hij luid.

Er kwam geen antwoord, hij had niet anders verwacht.

‘Shit!’ fluisterde hij terwijl hij de oranje veters van Williams schoenen losmaakte.

De jongen bleef huilen. Jimmy griste Paardje – Williams lievelingsknuffel – van het tapijt en gaf hem aan zijn zoon. ‘Hier, Paardje is bij je. Alles komt goed, jongen, het lijkt vast ernstiger dan het is.’

‘Het doet zo’n pijn, papa.’

‘Ik ga nu je schoen uitdoen. Blijf even rustig liggen.’

‘Nee. Ik wil mama.’

‘William, alsjeblieft!’

‘Ik wil mama!’ schreeuwde William.

‘Kate! Kate! Verdomme ...’

Jimmy pakte zijn telefoon en belde het nummer van zijn vrouw. ‘Nu naar beneden komen, William heeft zich pijn gedaan.’

Hij boog zich naar zijn zoon toe. ‘Ze komt eraan jongen. Word nu eens rustig!’

Hij haalde de schoen van Williams voet en keek meteen naar de onderkant van de grijze sok. Een bloedvlek ter grootte van een duimafdruk tekende zich af in het midden van de sok.

‘Wat is er gebeurd?’

Kate kwam toegesnel. Ze zat onder het stof en knielde neer naast William.

‘Hij is in een verroeste spijker getrapt.’

‘Verroest? Laat zien.’

‘Het doet pijn, mammi.’

Kate trok zijn sok uit en hield zijn voet omhoog.

‘Ik weet het, ik weet het jongen, rustig maar,’ fluisterde ze. ‘Doet dit pijn?’

‘Jaaa,’ brulde William.

Kate lachte en keek Jimmy aan. ‘Stop maar met die komedie, ik heb je voet niet eens aangeraakt, jij klein monster.’

Even bevroor William. ‘Maar het doet wel pijn!’

Kate veegde het resterende bloed weg dat nog niet door Williams sok was geabsorbeerd. De spijkerpunt was slechts een millimeter in Williams voet gedrongen. Een storm in een glas water.

‘Het is niet erg, jongen. Je bent vast gewoon heel erg geschrokken,’ zei ze terwijl ze naar William voorover boog en hem een knuffel gaf.

‘Je ruikt naar stof, mama. Bah. En het kwam niet door de schrik. Het deed echt pijn.’

‘Oké, grote jongen,’ zei ze terwijl ze zich oprichtte, ‘tijd om het even weer wat rustiger aan te doen.’ Met een blik van *niets aan de hand* keek ze Jimmy aan. ‘Wil je op de Nintendo?’

Hij schudde zijn hoofd.

‘Voorlezen. Ik wil het verhaal van Visje Nemo horen.’

‘Heb jij nog pleisters in je handtas?’ vroeg Jimmy.

Kate knikte en kwam overeind.

‘Laat maar, ik vind ze wel. Waarom rust je niet wat? Ga zitten, lees William voor, ik ga wel verder met de zolderkamer.’

‘Ik zit helemaal onder het stof.’

‘Dat geeft niet, mama!’

‘Net zoals we hebben afgesproken, ieder om beurt. Jij gaat niet de sterke man spelen en ik niet de vrouw die de hele tijd op ons zoontje past. We doen het opruim- en afbraakwerk samen als hij slaapt en apart als hij wakker is. Ik ga wel weer aan de slag.’

‘Moeten we niet even naar dokter Boolen bellen? Ik wil er zeker van zijn dat die verroeste spijker geen kwaad kan.’

‘Geen nood. Hij heeft zijn tetanusprik jaren geleden gekregen tijdens één van die verplichte inentingën bij *Kind en Gezin*.’

‘Ik bel hem wel even voor alle zekerheid. En gaan we dan Visje Nemo lezen? Ben ik goed genoeg voor prins William?’ vroeg Jimmy.

William knikte. Hij geeuwde en streelde met het staartje van Paard-je over zijn neus.

‘Hoe ver sta jij boven?’

‘Ik heb de hele zolderkamer leeggemaakt.’

‘Gaan we Visje Nemo lezen, papa? Ik heb mijn duikbril al op.’

‘Duik jij maar in zee. Ik ga nog wat overgebleven stof wegvegen,’ zei ze.

Ze blies Jimmy een kus toe en zwaaide naar William. Daarna verliet ze de ridderzaal en klom de marmeren trap op naar de zolderkamer. Die diende vroeger vast als slaapkamer. Er had een houten eenpersoonsbed gestaan dat Jimmy in stukken had gezaagd en samen met de andere meubels naar het containerpark had gebracht. De overige achtergebleven spullen - een metalen waskom, een spiegel en wijwa-tervaatje - waren in verhuisbakken terechtgekomen.

Ze sleurde de bakken één voor één naar de overloop op de gang.

Beneden hoorde ze de joelende stemmen van Jimmy en William die samen aan het ravotten waren.

Ze opende het krakkemikkige zolderraampje om een koel herfst-briesje naar binnen te laten. Ze besepte dat ze enkel omwille van Jimmy naar dit kasteel zou verhuizen. Hij wilde zijn drukke carrière achter zich laten en van dit kasteel een Bed & Breakfast maken.

In zijn baan als één van McKinsey’s succesvolste financieel adviseurs was hij weliswaar meer dan geslaagd, maar hun huwelijk was een teleurstelling. Als ze het over William hadden waren ze steeds vol enthousiasme en lof. Misschien omdat eerlijkheid zou leiden tot een onaanvaardbare waarheid die ze geen van beiden wilden inzien, namelijk dat William het enige was wat hen nog samenhiield – en wat moesten ze dan?

Ze vreesde de dag waarop Jimmy door één van de bezoekers van de B&B zou worden afgeblaft, iets wat onvermijdelijk zou gebeuren. Zijn licht ontvlambare karakter was één van de redenen waarom ze had getwijfeld om helemaal voor dit project te kiezen, waar geen ruimte was voor scheldpartijen tegen klanten. Waar geen ruimte was om elkaar te ontlopen.

Ze hoorde zijn voetstappen de trap opkomen. Ze draaide zich naar hem toe toen hij de kamer binnenkwam terwijl hij nogal vals liep te neuriën.

‘Hé! Waar zit jij met je gedachten?’ onderbrak Jimmy haar overpeinzingen. ‘Noem je dit werken?’ grapte hij en hij wees demonstratief om zich heen.

‘Ik kan wel wat hulp gebruiken,’ zei ze.

Ze wees naar de grote kast die ze hadden gevonden achter de muur die ze hadden gesloopt.

Jimmy trok zijn werkhandschoenen aan en keek haar aan.

‘Vliegen we er samen in?’ vroeg ze.

Zijn lippen krulden zich tot een grijns. Voor zijn verjaardag had Kate werkhandschoenen gekocht. Hij had haar een diamanten ring gegeven.

‘Eerst even kijken of er wat in de kast zit,’ zei hij.

‘We hadden geen sleutel, weet je nog?’

Jimmy liep naar de overloop en kwam terug met een schroeven-draaier.

‘Is dat wel het juiste ger...’ vroeg ze.

Maar hij wrikte de schroevendraaier al in de minuscule spleet tussen het kastframe en de bovenste kastdeur. Het kasteel strippen zouden ze zelf doen, dat hadden ze besloten toen ze waren overgegaan tot de aankoop. Maar dat was ook zo goed als het enige wat ze zelf zouden doen. Geen van beiden hadden ze kaas gegeten van verbouwen of renoveren. Maar toen ze het prijskaartje hadden gezien voor een beetje simpel sloopwerk was de keuze snel gemaakt.

Jimmy wendde al zijn krachten aan. De kast bood weerstand, alsof ze haar geheim niet wilde prijsgeven. Vervaarlijk bewoog ze heen en weer. Maar de schroevendraaier deed haar werk en de deur vloog open. Een grote houten kist dreigde uit de kast te vallen, maar bleef halverwege steken. Het deksel viel open, bengelde heen en weer aan de scharnieren.

Kate keek naar de kist. Ze knipperde een paar keer met haar ogen voor ze wist wat ze zag, en ze opende haar mond pas om Jimmy te waarschuwen toen het dier uit de kist schoot.

‘Kate!’ schreeuwde Jimmy, en nadat hij haar wegduwde omdat het enorme beest anders boven op haar zou zijn terechtgekomen, sprong hij pijlsnel achteruit.

Het eerste wat Kate dacht was dat films de waarheid vertelden: alles gebeurde in slow motion, de tijd bleef stilstaan waardoor elke seconde eindeloos leek te duren. Ze voelde plots Jimmy’s sterke arm als een grendel om haar schouders, ze voelde dat ze naar adem snakte. Haar benen begaven het bijna van de schok. De houten vloer kraakte toen het dier op de vloer terechtkwam, gevolgd door een kortstondig,

rammelend, geluid. Pas nadat ze weer tot zichzelf kwam, nam haar verstand het over van haar emoties. Ze herkende dat rammelende geluid uit de films die ze ooit had gezien. Ze stiet een snerpand hoge kreet uit. Waarschijnlijk verkeerde ze in shock, want Jimmy riep verschillende keren 'Kate! Kate!' voor ze ophield met schreeuwen.

Zijn hand klemde om haar arm en ze voelde haar maag keren.

'Het is oké, ik ben in orde,' zei ze terwijl ze over zijn hand wreef. Ze zag bleek en het koude zweet brak haar uit. Toen ze met haar vingers langs haar slapen wreef, voelde ze dat haar huid klam aanvoelde. Haar hart klopte veel te snel.

'Het is vast van plastic of ...' Jimmy sloeg zijn hand voor zijn mond omdat hij moest kokhalzen. Hij leek kalm, maar het nerveuze ritme van zijn op- en neergaande borstkas bewees het tegendeel. Er had iets opgesloten gezeten in die kist. Fijn, wit poeder steeg op van wat het ook was dat naast hen op de grond lag.

Kates adem stakte toen ze naar de vloer staarde. De houten vloer zat onder het witte stof, als van een plotselinge mist. Snel keek ze weg, alsof haar verstand niet wilde geloven wat er net was gebeurd. Haar ogen vulden zich met tranen.

Jimmy duwde de kastdeur helemaal open, ook al was het aarzelend. 'Leeg.'

Kate zette haar bril af om haar ogen droog te vegen. Ze zag het brilmontuur trillen en beseftte dat ze beefde. Nu boog Jimmy door de knieën. Ze dwong zichzelf om haar bril weer op te zetten en zijn voorbeeld te volgen.

Wat uit de kast was gekomen bewoog niet meer. Kates hoofd bonsde van de emoties. Ze kon haar tranen nog steeds niet bedwingen. Dat kon ze maar op één manier. Namelijk door zichzelf te vertellen dat wat er naast hen op de vloer lag niet echt was – het moest wel een flauwe grap zijn – dat het geen menselijke beenderen waren en geen menselijke schedel die zonet uit die kist waren gevallen.

'O God,' fluisterde Jimmy. 'Dit is ... Kate ... Dit is ...'

Beneden hoorde Kate William roepen. Het zou niet lang duren voor hij hen zou komen zoeken en zou zien wat Kate abusievelijk had aangezien voor een dier. Voor hij de bovenverdieping bereikte en naast hen in de zolderkamer stond. Zijn voetjes klommen de trappen op. Zijn voetstappen kwamen steeds dichterbij.

‘Bel de politie!’ riep Jimmy terwijl hij bij de schedel neerknielde. Williams voetstappen klonken luider en luider.

Er lagen menselijke resten aan Kates voeten.

Of het een man was of een vrouw, wanneer die persoon was overleden en hoe was haar een raadsel. Was het recent of reeds lang geleden gebeurd? Was er opzet in het spel? Er was geen andere beschrijving voor: het leek wel alsof ze in een spookhuis waren terechtgekomen. Een ivoorkleurige waas leek de beenderen van het skelet te bedekken, en uit de ribbenkast stak een gebroken bot.

Kate keek even naar de schedel. Ter hoogte van de neus zat een gat. Daar waar de ogen hadden gezeten zaten twee ongelijkvormige gaten, er was niets menselijks meer aan dit skelet.

De lippen, het haar dat op het hoofd van deze persoon had gegroeid ... Alles was vergaan, verdwenen in het niets.

Ze kwam een beetje dichterbij.

De vloer kraakte onder haar voeten en het volgende wat ze zag waren de paniekerige ogen van William.

Met doffe, verwarde blik staarde hij naar het hoopje beenderen en naar de schedel op de vloer.

‘Jezus Christus,’ mompelde Jimmy, bijna wanhopig.

Toen Kate opkeek zag ze dat haar man William weghaalde bij het hoopje beenderen. Zijn knokkels waren wit. Hij hield zijn ogen strak op haar gericht en het zag ernaar uit dat hij elk ogenblik zou kunnen gaan kotsen. ‘Hoe kon dit toch gebeuren?’ vroeg hij, met een van afschuw verwrongen gezicht.

Kate kon de huivering die over haar rug liep niet onderdrukken. Het voelde aan alsof er iemand over haar graf liep.

2

Olivia

Olivia Vandenberghe had de grootste moeite om haar tranen te bedwingen. Dit was lang niet de eerste keer dat ze in het kantoor in het Jan Portaels Ziekenhuis zat te huilen, ook al had ze genoeg van haar depressieve buien. Dat was toch de reden waarom ze niet opnieuw bij haar ouders in Sint-Pieters-Leeuw was ingetrokken, maar van Leuven naar Vilvoorde was verhuisd: om het verleden achter te laten en met een schone lei te beginnen?

Ze graaide door haar halflange haren. Een paar maanden geleden had ze voor haar veertigste verjaardag blonde highlights laten zetten om haar eerste grijze haren te verdoezelen. Haar ogen dwaalden over de stapel dossiers die voor haar lag. Haar dienst zat er bijna op en ze moest nog rapporten schrijven.

Haar comfortabele, grijze gilet in tricot kon haar hart niet verwarmen. Met een zakdoek veegde ze de mascarasporen van haar wangen. Ze was geen fan van make-up, maar zonder mascara ging ze liever niet de deur uit.

Haar vingers zochten de toetsen op haar telefoon die ze al die jaren moeiteloos, en zonder enig gevoel van argwaan, had ingetoetst. In plaats van op *BELLEN* te drukken vergrendelde ze het schermje van haar telefoon en stak hem in de zak van haar jas. Haar vingers gleden langs de officiële documenten. De Papieren. Die in haar hoofd een eigen leven gingen leiden.

Ze vond de enveloppe gisteravond in de bus. Ze weigerde om hem te openen en daarvoor had ze een duistere reden.

Ze maakte zichzelf wijs dat ze de documenten later zou lezen. Maar later werd de volgende ochtend en de volgende ochtend werd in de loop van de dag. En zo gebeurde het dat ze hem nog steeds ongeopend meesleurde in de zak van haar laboratoriumjas.

Ze was nuchter genoeg om te weten dat die enveloppe in haar zak elke dag zwaarder zou gaan wegen. Dat het elke dag moeilijker zou worden om het ding te negeren.